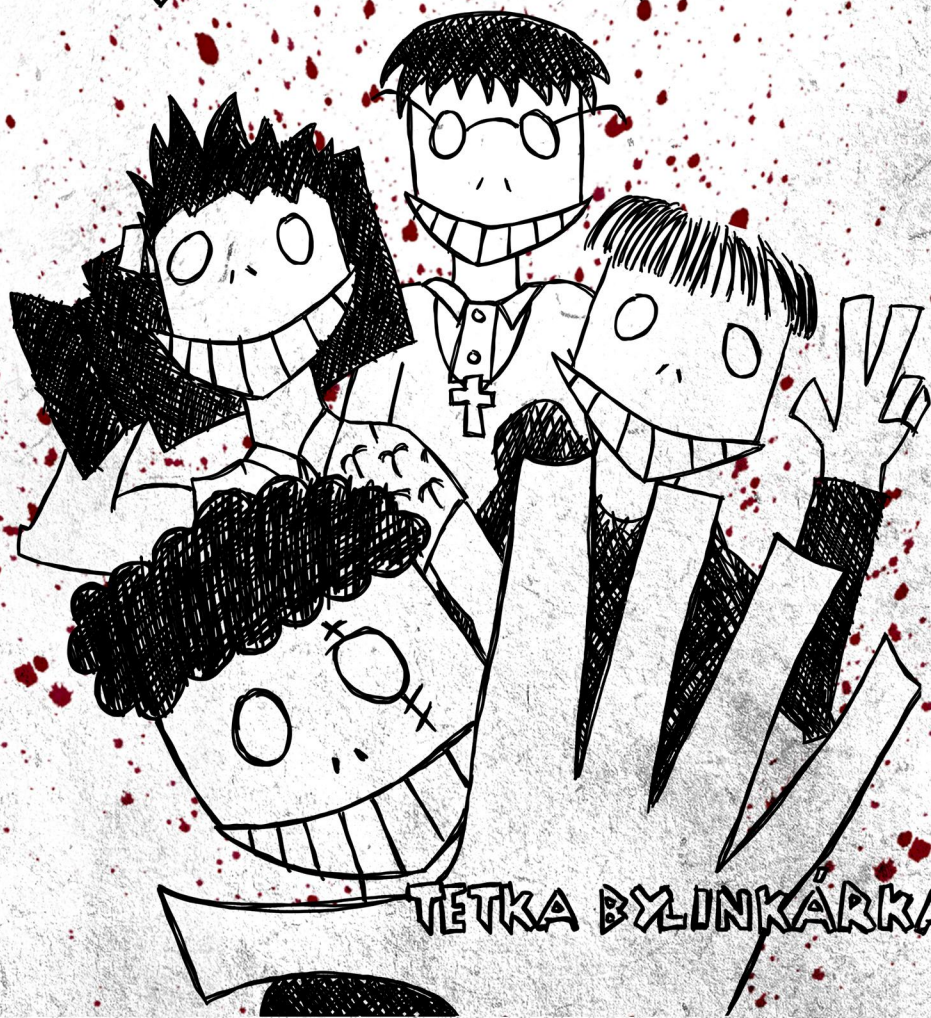

SAMUEL TAUFER

SHOW ROBOTOSLAVA SCHMITTA

TETKA BYLINKARKA

SHOW
ROBOTOSLAVA
SCHMITTA
TĚTKA BYLINKÁRKA

SAMUEL TAUFER

SHOW ROBOTOSLAVA SCHMITTA

TĚTKA BYLINKÁRKA

© Samuel Tafer, 2022
ISBN 978-80-570-4191-7

Túto knihu venujem všetkým mojim priateľom, vďaka ktorým
Robotoslav Schmitt a jeho Show vôbec vznikli.
Taktiež všetkým, ktorí mi s úpravou tejto knihy pomohli, či už
spätnou väzbou na dej, obálku alebo formátovanie textu.
Bez vás by toto dielo nikdy neuzrelo svetlo sveta.
Ďakujem!

Moje meno je Robotoslav Schmitt a vítam vás pri mojej Show. Alebo teda pri jej knižnej podobe.

Posledných pár rokov pôsobím ako profesionálny bojovník s nadprirodzenom, exorcista, spisovateľ, internetová celebrita, producent a dobrodruh. Mojm najväčším životným úspechom je Show Robotoslava Schmitta, ktorej knižnú podobu práve držíte v ruke.

Začínal som ako videotvorca na jednej nemenovanej internetovej stránke, ale moja tvorba im prišla neadekvátna, ba verejnosti nebezpečná, a tak ma z ich stránky odstránili. Netušili ale, že Robotoslav Schmitt sa zastaviť nedá.

Založil som si vlastnú internetovú stránku, kde som svoju Show rozbehol naplno. V každej epizóde spolu so svojou družinou riešime prípady posadnutia, prekliatia, záhadných vrážd, zmiznutí alebo pozorovania nadprirodzených bytostí. Nie je to prechádzka ružovou záhradou, no to, čo robíme, má pozitívny dopad na celú spoločnosť. Show sa snažíme natáčať dokumentárnou formou, aby si z nej fanúšikovia okrem zábavy a zdesenia odniesli aj nejaké tie vedomosti. Všetko, čo sa v mojej Show deje, je reálne, bez akéhokoľvek skreslenia či cenzúry.

Preraziť v tejto oblasti nebolo spočiatku vôbec jednoduché, ale postupne si začal celý svet uvedomovať, na koho sa v prípade krízy obrátiť. Časy, keď som si musel prípady vyhľadávať sám, sú dávno preč. Prípady teraz vyhľadávajú mňa.

Každý deň dostávam desiatky správ a e-mailov so žiadosťami o pomoc. V oblasti nadprirodzena patrím medzi svetovú špičku a mám neustále práce vyše hlavy. Preto by som to nikdy nezvládol sám. Môj tím pozostáva z najlepších odborníkov, akých táto brandža ponúka. Bez ľudí, ako sú Jordán Ferguš alebo Holubí Stejk, by táto Show nikdy nebola tým, čím je.

V knižnej podobe mojej Show vám podrobne priblížim jeden z prípadov. Nájdete tu aj moje pocity, postrehy a poučenia z jednotlivých situácií, ktoré kamera nezachytila. Pevne verím, že ste väčšinu mojej Show videli, no ak náhodou nie, určite neváhajte po dočítaní knihy navštíviť moju stránku a túto neodpušiteľnú chybu napravte. Vždy je dobré vidieť určitú situáciu z viacerých pohľadov.

Ešte raz zdôrazňujem, že udalosti v knihe sú napísané podľa skutočných udalostí, preto knihu neodporúčam na čítanie slabším povahám, deťom do dvanásť rokov, starým ľuďom a tehotným ženám. Vystríham taktiež pred čítaním pod vplyvom omamných látok, aby sa predišlo zlej interpretácii.

Ďakujem za podporu mojej tvorby a prajem príjemný zážitok z čítania.

Robotoslav Schmitt

„Točíme?“ otočil som sa doprava na Jordána.

„Točíme!“ odpovedal mi zo sedadla spolujazdca.

„Moje meno je Robotoslav Schmitt a toto je moja show!“ začal som ďalší diel svojou ikonickou hláškou. Do kamery som sa ale nepozrel, oči som mal pochtivo upreté na cestu. „Ospravedlňujem sa, že začínam takto spoza volantu, ale zdalo sa mi to takto najlepšie.“

Sme práve na ceste do Horných Lehárov, kde nás čaká zvyšok družiny. Konečne opäť riešime prípad v rodnej vlasti! Nič nie je lepšie, ako riešiť prípad na domácej pôde. Momentálne sa v dodávke nachádzam ja, za kamerou je ako zvyčajne Jordán Ferguš...”

Jordán zodvihol pred objektív palec nahor.

„...Vzadu sedia známe tváre ako náš verný kňaz Oldrich Rozmarín, Maxima Terhard – medička a verná fanúšička, ktorá sa už na niekoľkých natáčaniach zúčastnila a neodmysliteľná postava našej Show – Holubí Stejk.“

V Horných Lehároch na nás čakajú ďalší traja členovia, ale o tých vám poviem viac, až keď dorazíme na miesto.

Vlastne o jednom z nich vám môžem porozprávať už teraz, pretože práve on nás požiadal o pomoc s týmto prípadom. Volá sa Martin Zreb, žije v Horných Lehároch a pracuje tam ako cukrár. Na pomoc nás zavolał preto, lebo pred týždňom zmizol jeho brat, Arthur Zreb.

Možno sa pýtate, prečo riešim prípad obyčajného zmiznutia, lenže situácia je taká, že toto nie je obyčajné zmiznutie. V poslednej dobe z Horných Lehárov a okolia pravidelne miznú ľudia. Prvé zmiznutie sa udialo pred vyše dvoma rokmi, ale napriek intenzívnemu pátraniu sa zmiznutého nepodarilo nájsť. Dedinčania to uzavreli tak, že obeť sa pravdepodobne stratila a zahynula v horách.

Občas sa stane, že sa človek v horách stratí. Pri jednom prípade je pochopiteľné, že sa to nebude nafukovať. Ale ak ľudia z dediny miznú posledné dva roky pravidelne, tak to už je ideálny prípad pre nás. Toto posledné zmiznutie je sedemnásť.

O zmiznutiach v Horných Lehároch som už počul, ale vôbec som ich nepovažoval za prioritu pre svoju Show. Preto si veľmi vážim iniciatívu svojho fanúšika, ktorý mi zavolať a osobne mi prípad priblížil. Maťo Zreb vraj posledný rok veľmi obdivuje moju tvorbu, ktorá ho motivovala konať. Dokonca ponúkol, že nám s týmto prípadom pomôže.

Kľúčom k celému prípadu môže byť dedinská bylinkárka Margaréta Hecová. Dedinčanom už dlhé roky predáva domáce liečivá, ktoré majú vraj naozaj silné účinky. Býva spolu so svojim mužom a dcérou v dome, ktorý stojí v lese nad dedinou. Do toho lesa chodí pani Hecová často zbierať bylinky.

V blízkosti ich domu stoja ďalšie dva, v jednom býva starý manželský pár a druhý využíva mladá rodinka ako letnú chatu. Keďže je jeseň, tento dom je momentálne prázdny.

Aj keď sa k domu Hecovcov dá prísť po lesnej ceste aj autom, väčšina dedinčanov chodí pešo. A tu sa dostávame ku kameňu úrazu. Takmer všetky obeť sa stratili práve počas cesty cez les k bylinkárke alebo od nej.

Polícia síce nenašla žiadne dôkazy, ktoré by ženu usvedčovali, ale aj tak si myslím, že za všetky zmiznutia môže práve ona. Jednoducho mi to hovorí moja intuícia.

Napriek tomu, že je moje podozrenie silné, poprosil by som ťa Jordán, aby si sa k pani Hecovej správal úplne normálne. Nechceme totiž vzbudiť žiadne podozrenie. Všetko sa pokúsime vyriešiť najhľadšie, ako to len pôjde.“

„Jasné, pohodka!“ zhovievavo prikývol Jordán. „Veď už sme spolu v tejto brandži nejakú tú dobu. Tiež sa viem správať veľmi profesionálne.“

Po zvyšok jazdy som už nič nehovoril a len som sa sústredil na šoférovanie. Cesta do Horných Lehárov bola celkom príjemná. Z oboch strán nás obklopovali majestátne hory. Kamera pre istotu po celý čas bežala, keby sa nám náhodou niečo počas cesty prihodilo. Pri našej práci je dôležité zachytiť každý moment. Človek nikdy nevie, čo ho čaká a na čo sa treba retrospektívne pozrieť na zázname.

Keď sme do dediny dorazili, opýtal som sa okoloidúceho pána na cestu na námestie. Poradil nám, aby sme dodávku zaparkovali na kraji dediny, pretože na námestí nie sú voľné parkovacie miesta. Nechal som si poradiť. Horné Leháre neboli vôbec veľké, čiže ísť na námestie pešo nám nerobilo žiaden problém.

Naším prvým krokom bolo stretnúť sa na námestí so zvyšnými členmi družiny a následne sa ísť porozprávať s blízkymi predchádzajúcich obetí a Hecovcami. Všetky rodiny sme dopredu telefonicky informovali a dohodli si na dnes stretnutia. Rodina Hecovcov nám dokonca ponúkla aj nocľah, čo veľmi nášmu vyšetrovaniu pomôže. Budeme totiž nonstop v centre diania.

Vystúpil som z dodávky a zabuchol za sebou dvere. Keďže Jordán mal v rukách kameru, dvere som mu musel otvoriť ja. Medzitým vystúpili z dodávky aj ostatní. Jordánovi som povedal, nech kameru namieri na mňa. Prišiel čas na podrobnejšie predstavenie družiny. Skontroloval som si mikrofón, ktorý som mal pripnutý na golieri mojej čiernej košele, pozrel som sa do objektívu kamery a začal s predstavovaním.

„Dámy a páni, dorazili sme na miesto. Horné Leháre zatiaľ pôsobia ako veľmi malebná a tichá dedinka, tak dúfajme, že sa to čoskoro nezmení.“

Ostatní členovia výpravy pomaly podišli ku mne, ako sme to mali nacvičené.

„Ako som už spomínal, dnes tu je so mnou Holubí Stejk, Oldrich Rozmarín a Maxima Terhardová,“ postupne som na všetkých ukazoval a Jordán to všetko zachytával na kameru.

„Zdravím všetkých!“ pozdravil sa do kamery Holubí Stejk, môj dlhoročný zdeformovaný kamoš. Už od narodenia mal extrémne vykrivenú chrbticu a vypuklý hrudník, kvôli čomu vyzeral veľmi komicky.

Jeho postoj silno pripomínal holuba, mal veľké brucho a zadok, ktoré sa navzájom vyvažovali.

„Pochválen,“ pozdvihol na pozdrav pravú ruku Rozmarín, kým ľavačkou zvieral zlatý krížik, ktorý mu visel na krku.

Oldrich Rozmarín pôsobil ako evanjelický kňaz a agent cirkvi, jeho hlavnou úlohou v Show Robotoslava Schmitta bolo dohliadať na vyhánania duchov a správny priebeh ochranných rituálov. Vždy so sebou nosil veľa posvätných predmetov, ktoré nám situačne pomáhali.

„Dobrý deň sa praje!“ pozdravila nadšene Maxima a vytiahla z vrecka gumičku, aby si zopla svoje dlhé gaštanové vlasy. Maxima vyštudovala lekársku fakultu a pracovala ako dobrovoľná medička. Moju tvorbu sledovala už od skorých začiatkov, a keďže zranenia pri našej práci začínali byť stále častejšie a častejšie, tak ma kontaktovala a ponúkla sa, že bude na nás pri našich akciách dozeráť.

Ako som sa tak na nás pozrel, pousmial som sa nad tým, ako naša skupinka vyzerá. Ja som mal oblečenú čiernu košeľu s dlhými rukávami, šedé kapsáče a turistické topánky.

Jordán, ktorý na pleciah držal kameru, nebol do jesenného počasia vôbec dobre oblečený. Mal na sebe bielu havajskú košeľu s modrými palmami, cargo-kraťasy a pár starých vansiek. Vždy tvrdil, že ho naša tvrdá práca dostatočne zahreje, a tak som jeho outfit radšej nekomentoval. Samozrejme, bol som si istý, že má so sebou zbalené aj teplejšie oblečenie a v prípade núdze sa prezlečie.

Rozmarín mal na sebe kávovú polokošeľu, k nej zladené nohavice, cez rameno prehodenú zimnú vetrovku a na nose sa mu blyšťali dioptrické okuliare.

Najdôležitejšou súčasťou jeho výstroja bol strieborný prsteň, ktorý mal na ľavom prstenníku. Áno, je to prsteň z našej epizódy Dobrý doktor, ktorý sme našli v doktorovej kancelárii. Pri kontakte s mágiou alebo nadprirodzenom začne vibrovať, čo nám pri našej práci môže prísť neveriteľne vhod. Ak vás zaujíma, ako ten prsteň funguje, tak vás sklamem. Ešte stále sme na to neprišli.

Holubí Stejk bol zakutraný vo svojej obrovskej čiernej mikine, dlhých teplákoch a mal obutý pár starých neznačkových topánok.

Maxima z nás všetkých bola oblečená najserióznejšie. Mala outdoorové nohavice s mnohými vreckami, pracovnú košeľu, nepremokavú vetrovku a turistické topánky. Všetko zladené v olivovej farbe.

Pri pohľade na nás by nikto nepovedal, že sme odborníci na boj s nadprirodzenom, ale tak to s nami bolo pri každom prípade. Dalo by sa povedať, že náš komicky neprofesionálny výzor je jedným z našich hlavných poznávacích znakov. Diváci to žerú, my sa cítime pohodlne a našu úlohu vždy splníme. Preto asi nemá hlbší význam sa nad tým zamýšľať.

„Takže ľudia,“ začal som. „Teraz pôjdeme na námestie, kde sa stretne s ostatnými. Pobaľte si všetky saky-paky, ktoré si myslíte, že budete potrebovať. Keďže sa momentálne nachádzame v pomerne hustej civilizácii, hrozby paranormálneho druhu sú veľmi nepravdepodobné. Stále ale majte oči na stopkách, dávajte pozor na motorové vozidlá a svoje majetky. Ešte zoberiem môj a Jordánov ruksak a môžeme vyraziť.“

V zadnej časti dodávky, kde predtým sedeli Holubí Stejk, Rozmarín a Maxima, som mal pohodený čierny ruksak, ktorý som bral so sebou na riešenie každého prípadu. Aj keď bol objemovo celkom malý, zmestilo sa do neho všetko, čo som potreboval. Prehodil som si ho cez rameno a do rúk som zobral Jordánov kameramanský ruksak. Bol dosť veľký a Jordán jeho veľkosť naplno využíval. Nosil v ňom so sebou všetko, čo by kameraman mohol potrebovať – od náhradných objektívov až po bezdrôtové mikrofóny.

Došiel som za ostatnými, Jordán podal na chvíľu kameru Rozmarínovi, aby si mohol nasadiť ruksak, a vyrazili sme smerom na námestie Horných Lehárov.

Prostredie dediny bolo naozaj nádherné. Veľmi bolo cítiť silnú folklórnu tradíciu, ktorá bola zjavná na dekoratívnych drevorezbách na domoch. Okoloidúci na nás len zarazene kukali. Určite ich zaujímalo, čo sa bude natáčať práve v ich dedinke.

„Tak čo, slečinky?“ otočil som sa na družinu. „Aké máte z tohto prípadu pocity?“

„Určite nie dobré!“ vykrikoval Holubí Stejk.

„Ty nemáš dobrý pocit zo žiadneho prípadu,“ skonštatoval Rozmarín.

„A z veľmi dobrých dôvodov,“ začal sa Stejk obhajovať. „Väčšina prípadov dopadne úplne rovnako. Niekam prídeme a spočiatku sa to všetko zdá v pohode a ľahko zvládnuteľné. No nikdy netrvá dlho, kým sa všetky veci zoserú. Niečo na nás začne útočiť, ľudia začnú

umierať a veci vybuchovať. Ja väčšinou skončím niekde zranený, zalezený a len trpím a čakám, kým to všetko skončí!“

„Netreba ale zabúdať na výnimky, keď bývaš celkom užitočný,“ podpichol som ho. „Ako keď ťa k sebe ako jedného z prvých reťazov priviazal Duch ohnivých reťazí. Vďaka tvojej telesnej stavbe si ho spomalil dostatočne na to, aby sme stihli niečo vymyslieť.“

„Taký vystrašený som asi nikdy v živote nebol,“ striaslo Stejka. „Polovicu prípadu si ani dobre nepamätám, pretože som bol v delíriu od strachu zo smrti!“

„Ináč!“ pozrel som sa do kamery. „Ak neviete, o čom hovorím, pozrite si Show Robotoslava Schmitta, časť Duch ohnivých reťazí. Ak ste ho ešte nevideli, tak to určite urobte. Je to jeden z mojich osobných favoritov.“ Takéto referencie na predchádzajúce diely sú marketingovou esenciou úspešného programu.

„Akože, podľa mňa je les vedľa malebnej dediny lepši ako väčšina miest, ktoré navštevujeme,“ pokrčil plecami Rozmarín. „Dokonca budeme nocovať v normálnom rodinnom dome, tomu hovorím priam luxus. Oproti opustenej továrni alebo starej nemocnici je toto raj na zemi.“

„Tiež sa vôbec nestáujem,“ povedala Maxima. „Stále to môže byť veľmi náročný prípad, ale aspoň sme v peknom prostredí!“

„Vy ste absolútni šialenci!“ okríkol ich Stejk. „Dedinka-nededinka, miznú tu v lese pravidelne ľudia! Čo keď uzavrela rodina Hecovcov zmluvu s diablom, a tak mu pravidelne prinášajú ľudské obety! Alebo chovajú v pivnici nejakého gremlina, alebo, alebo...“

„Áno, áno, Stejk, všetci chápeme tvoje obavy...“ prerušil som ho, pretože mi už začínal naozaj liezť na nervy.

A bolo načase, pretože po nie ani piatich minútach chôdze sme prišli na námestie. Ako asi v každej slovenskej dedine, hlavnou atrakciou námestia bol kostol – v tomto prípade len taký kostolík. Pri kostolíku stáli traja budúci členovia našej výpravy.

Ťukol som Jordána, ktorý natáčal zábery kostolíka, do ramena, aby namieril kameru na mňa. „Akurát sme došli na námestie Horných Lehárov, kde už čakajú naše posily!“

Podišli sme k nim, vytiahol som z Jordánovho ruksaku mikrofóny, všetkým som ich popripínal a postupne som ich začal do kamery predstavovať.

„Tento postarší bradatý pán v lesníckom oblečení a čiernych le-
nonkách, ktorý si práve zahasil cigaretu o plot, je lokálny lesník Jozef
Hlahojov. V týchto lesoch prežil väčšinu svojho života a nikto ich ne-
pozná lepšie ako on, a určite práve preto bude skvelou súčasťou vý-
pravy. Za jeho účasť vdčíme Maťovi, ktorý ho nakoniec presvedčil.
Pán Hlahojov nie je práve najväčším fanúšikom kamier, preto ho
pred ne nebudem vystavovať viac, než je treba.“

Jordán otočil na kameru na týpka, ktorý stál vedľa lesníka.

„Tento mladý muž sa volá Alfonz Peklický a vo voľnom čase je
dobrovoľným hľadačom ľudí. Nie je tu domáci, ale posledný rok sa
zúčastnil na všetkých hľadaniach ľudí, ktorí sa z Horných Lehárov
stratili. Nakoľko boli všetky neúspešné, tak veľmi dúfa, že práve
s nami sa mu podarí prísť na to, čo sa tu deje, aby mohol konečne
opäť pokojne spávať. Keďže si len o niečo starší než ja, tak ti môžem
tykať, nie? Čo ty na to, Alfonz?“

„Jasné, kludne, bude to tak jednoduchšie,“ súhlasil s mojím návr-
hom.

Už som chcel podísť k poslednému novému členovi, no zrazu za-
čal Alfonz hovoriť.

„Veľmi by som chcel takto verejne poďakovať Robotoslavovi za
túto skvelú príležitosť,“ začal. „Ako už spomínal, posledný rok som
naozaj strávil prehľadávaním týchto lesov v nádeji, že nájdem aspoň
jedného z nezvestných. Všetky naše snahy boli ale doposiaľ neúspeš-
né, a tak dúfam, že sa to konečne zmení. Aby som bol úprimný,
tak som nikdy pred tým o Show Robotoslava Schmitta nepočul.“

Len nedávno ma do tejto oblasti zasvätil Martin, keď sme hľadali
jeho brata. Robotoslav naozaj pôsobí ako profesionál a dúfam, že bu-
dem pri riešení prípadu čo najviac nápomocný a všetci to spoločne
zvládneme!“

„Ďakujeme za tieto krásne slová, Alfonz,“ poďakoval som so štip-
kou irónie v hlase. Zdal sa mi až príliš prehypovaný, ale bol som rád,
že sa chlapec z účasti na prípade teší.

„Tak, a našou poslednou posilou je Martin Zreb, ktorého som už
spomínal. Jediný človek z tejto dediny, ktorý mal gule začať s neprí-
jemnou situáciou niečo robiť a priamo ma kontaktoval. Za to mu ešte
raz takto naživo veľmi ďakujem!“ povedal som Martinovi a podal mu
ruku.

„Ja ďakujem, že si prišiel, Robotoslav!“ poďakoval. „Môžeme si tykať, nie?“

„Maťko...“ položil som mu pravú ruku na plece a trochu som sa uškeril. „Samozrejme, že môžeme!“

„Teraz prišiel čas, aby som divákovi podrobne predstavil svoju situáciu?“ pozrel sa na mňa nervózne.

„Áno, áno! Teraz je ten čas! Pódium je tvoje – ako sa hovorí!“ pozvubil som ho a ustúpil zo záberu.

„Volám sa Martin Zreb, mám dvadsaťšesť rokov. Celý život žijem tu, v Horných Lehároch, a vlastným cukráreň Mlsný horník. Ak by ste niekedy išli okolo, tak sa určite zastavte, robíme skvelé škoricové hniezda,“ predstavil svoj biznis Martin a pousmial sa nad tým, ako ho práve spropagoval.

„Minulý týždeň v utorok sa môj starší brat Arthur vybral do domu Hecovcov, pretože mal u pani Margaréty objednanú bylinnú zmes na kolená. Môj brat totiž hrával futbal za náš dedinský tím, ale posledných pár mesiacov začal mávať veľké bolesti kolien. Nakol'ko majú bylinky pani Hecovej priam zázračnú liečivú moc, s ktorou mal aj osobné skúsenosti, poprosil ju, aby mu nejakú zmes pripravila práve na jeho problém. Bol u nej na čaji, aby jej opísal svoje ťažkosti a v poriadku sa vrátil domov. Zmizol, až keď si pripravené bylinky išiel zobrať.“

Keďže sa ľudia z našej dediny strácajú už pár rokov, nikto nad stratou môjho brata ani len nemávol rukou. Samozrejme, naša mama je strachom bez seba. Všetci jej na to len hovoria, že ľudia, ktorí chodia k Hecovcom po bylinky, občas miznú. Vraj je to súčasť života v Horných Lehároch. Ja som, samozrejme, nemohol len nečinne sedieť a spolu s pánom Hlahojovom, Alfonzom a menšou skupinou dobrovoľníkov sme ho začali hľadať. Bohužiaľ, neúspešne.

Rozprávali sme sa aj s pani Margarétou Hecovou a tá tvrdí, že Arthur sa u nich zastavil na čaj, bylinky prevzal a okolo pol desiatej sa pobral domov. Samozrejme, domov nedorazil.

Ak mám povedať pravdu, tak Margarétu Hecovú vôbec nemám v láske. To, že vytvára skvelé liečivá je jedna vec. Ale to, že dokáže bezstarostne žiť s tým, že sa po ceste z ich domu strácajú ľudia, to už je cez čiaru.

Pri prvých zmiznutiach strávila s hľadačmi celé dni v lese a každého zmiznutého oplakala. No po čase ju to už prestalo baviť. Ako

fanúšik Robotoslava Schmitta, silno pani Margarétu podozrievam z okultizmu alebo čiernej mágie. Môj tip je, že unáša ľudí a vďaka tomu vytvára také skvelé liečivá. Podľa mňa to bude niečo v tomto duchu.“

„Ďakujeme za priblíženie situácie!“ podakoval som. „Veľmi mi robí radosť, keď ľudia ako ty, sledujú moju Show. Tvoj odhad môže byť úplne reálny! Najviac ma zaujala časť s tým čajom, pretože do nápojov sa dá veľmi jednoducho niečo primiešať. Hlavne keď si profesionálnou tetkou bylinkárkou ako pani Hecová! Žeby do nich primiešavala nejaké uspávadlo a potom ich unášala? Dúfam, že sa nám to v tomto diele podarí zistiť!“

„Čiže sa zhodujeme v tom, že za zmiznutia môže pani Hecová?“ opýtal sa trochu zaskočený Alfonz.

„Nie!“ povedal som rázne. „Zatiaľ sa to len domnievame. Pravda môže byť nakoniec úplne iná. To je jedna z krás tejto profesie. Môžeš si myslieť a domnievať sa koľko len chceš a nakoniec zistíš, že si sa úplne mylil!“

„Aký postup teda navrhujete, pán Schmitt?“ zaskočil ma otázkou pán Hlahojov, ktorého hlas som doteraz nepočul.

„Som rád, že sa pýtate,“ usmial som sa. „Ešte predtým, ako navštívime rodinu Hecovcov, pozrieme sa na príbuzných predošlých obetí. Konkrétne navštívime tri domácnosti. Pani Bukovú, ktorej manžel sa stratil mesiac pred Arthurom. Rodinu Mullerovcov, ktorých strýko sa stratil pred tromi mesiacmi. A posledná domácnosť na zozname sú Hapsovci, ktorých dcéra sa stratila pred pol rokom. Na ich prípade je zaujímavé, že ich dcéra sa kamarátila s dcérou Hecovcov, Natáliou. Hapsovci by preto mohli vedieť o Hecovcoch najviac zo všetkých.“

„A ešte k tomu majú veľmi podobné priezviská,“ podotkol Jordán. „To nemôže byť predsa náhoda!“

„Určite sú kvôli tomu ich osudy úzko prepletené!“ zažartoval som.

„Navštívime ich v tom poradí, v akom si ich vymenoval?“ opýtal sa Holubí Stejk.

„Nie,“ pokrútil som hlavou. „Vec sa má tak, že sa chcem k Hecovcom presunúť ešte pred zotmením. Preto sa teraz rozdelíme na tri skupiny a každá navštíví inú domácnosť.“

Na tvárach družiny som badal mierny zmätok a znepokojenie.

„Ja s Jordánom navštívim Hapsovcov. Stejk, Martin a Alfonz pôjdu k Mullerovcom a zvyšok k pani Bukovej. Jordán vám všetkým pripne